

Arrest

nr. 146 430 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 6 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij City Top Services SPRL, d.d. 01.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 16.05.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 01.12.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich verder op zijn langdurig verblijf in België sinds 2004 en op zijn lokale verankering. Hij tracht deze te staven door bovenvermeld arbeidscontract voor te leggen, alsook verschillende getuigenverklaringen, een bewijs van inschrijving voor Nederlandse lessen, een uitnodiging en aanmelding bij het Huis van het Nederlands en een bewijs van lidmaatschap van een fitnessclub. Hij haalt ook aan dat hij werkbereid is, dat hij Nederlandse lessen gevolgd heeft, dat hij bereid is om bijkomende inspanningen te doen om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen, dat hij sociaal is en dat hij kan rekenen op de steun van een grote vrienden- en kennissenkring. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene vermeldt ten slotte ook dat hij familieleden in België heeft, bij wie hij steeds onderdak vond. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat hij familie in België zou hebben, een grond tot regularisatie zou inhouden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

1.2. De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid genomen op datum van 06.02.2012

wordt aan [...]

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 22/03/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is genomen uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“Doordat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, bij de beoordeling van de door verzoeker ingediende aanvraag, de elementen van integratie van verzoeker niet weerhoudt omdat de integratie het verwijtbaar gevolg zou zijn van het zich nestelen in illegaal verblijf

Terwijl hiermee wordt teruggekomen op een op 16 mei 2011 reeds gemaakte beoordeling inzake de lokale verankering van verzoeker, die alsdan als een louter positief gegeven werd weerhouden

Zodat de genoemde beginselen geschonden zijn

Toelichting:

1. De eerste bestreden beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroep zich verder op zijn langdurig verblijf in België sinds 2004 en op zijn lokale verankering. Hij tracht deze te staven door bovenvermeld arbeidscontract voor te leggen, alsook verschillende getuigenverklaringen, een bewijs van inschrijving voor Nederlandse lessen, een uitnodiging en aanmelding bij het Huis van het Nederlands en een bewijs van lidmaatschap van een fitnessclub. Hij haalt ook aan dat hij werkbereid is, dat hij Nederlandse lessen gevolgd heeft, dat hij bereid is om bijkomende inspanningen te doen om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen, dat hij sociaal is en dat hij kan rekenen op de steun van een grote vrienden- en kennissenkring. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, deint echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen”.

De in de motivering van de bestreden beslissing opgegeven reden om de integratie van verzoeker niet als een grond tot regularisatie te weerhouden, is dat deze integratie het loutere gevolg zou zijn van een zich nestelen in illegaal verblijf in hoofde van verzoeker. Door de bestreden beslissing wordt dit laatste aan verzoeker verweten.

De elementen van integratie die verzoeker ter gelegenheid van zijn regularisatie-aanvraag naar voren heeft gebracht, hebben echter al het voorwerp uitgemaakt van een beoordeling door dezelfde instantie als deze die de eerste bestreden beslissing heeft genomen. In het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 16 mei 2011 staat geschreven als volgt:

“U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België”.

Bij deze beslissing was er dus geen sprake van enig pejoratief karakter van de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie. Integendeel werd die integratie louter positief beoordeeld als de vervulling van één van de voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht.

Noch de omstandigheid dat er voor verzoeker uiteindelijk geen arbeidsvergunning annex - kaart werd bekomen, noch de bewering van verwerende partij dat de voorwaarden van de instructie van juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn, laten toe om terug te komen op een reeds gemaakte beoordeling van de voorliggende gegevens inzake integratie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat integratie an sich mogelijks wel een grond tot regularisatie zou kunnen uitmaken, doch dat dit in casu niet zo is, nu de gemachtigde van de Staatsecretaris de integratie van verzoeker thans labelt als het loutere gevolg van het zich bewust nestelen in illegaal verblijf.

Door deze extra kwalificatie aan de integratie van verzoeker toe te voegen, komt de gemachtigde van de Staatsecretaris terug op zijn eerdere beoordeling van exact dezelfde gegevens, en schendt hij het rechtszekerheidsbeginsel.

*Het motief dat de integratie van verzoeker niet kan weerhouden worden als grond tot integratie, om de redenen hierboven uiteengezet, is dan ook geen in rechte en in feite correct en aanvaardbaar motief, waardoor ook het materieel motiveringsbeginsel geschonden is.
Het enig middel is gegrond."*

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het past om vooreerst de toepasselijke bepalingen in herinnering te brengen:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De verwerende partij beschikt, zoals reeds gesteld, over een ruime appreciatiebevoegdheid met betrekking tot de vraag of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In een eerste weigeringsmotief wordt verwezen naar een brief van 16 mei 2011 die de verwerende partij stuurde aan verzoeker en waarin onder meer het volgende werd meegedeeld:

"Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een

aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend vóór 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.

Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal sturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

[...]"

2.7. Verzoeker betwist niet dat hij de kwestieuze arbeidskaart niet heeft kunnen bekomen, maar leidt uit dit schrijven af dat zijn duurzame verankering als louter positief beoordeeld werd in het kader van de vervulling van de voorwaarden tot het bekomen van een verblijfsrecht. Deze beoordeling werd reeds gemaakt in de voormelde brief, en de verwerende partij kan in de thans bestreden beslissing niet terugkomen op een eerdere beoordeling van exact dezelfde gegevens, zo stelt hij.

2.8. De Raad stelt vast dat in de hiervoor geciteerde brief weliswaar wordt gesteld : *“U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België”*, maar dat aan deze vaststelling op zich geen (voorwaardelijk) verblijfsrecht wordt gekoppeld. Dit in tegenstelling tot de voorwaarde van het bekomen van een arbeidskaart.

2.9. In de thans bestreden beslissing ontkent de verwerende partij de lokale verankering van verzoeker niet, maar stelt zij dat deze integratie geen grond tot regularisatie kan vormen omdat verzoeker zich bewust heeft genesteld in illegaal verblijf. De verwerende partij komt dus, in tegenstelling tot wat verzoeker wil doen geloven, niet terug op een eerder gemaakte beoordeling; de integratie zoals die inderdaad reeds werd aangenomen in de brief van 16 mei 2011 wordt immers niet ontkend, maar er wordt verduidelijkt waarom zij op zich niet kan leiden tot een verblijfsmachtiging. Verzoeker toont niet aan dat, nu niet voldaan is aan de voorwaarde van het bekomen van een arbeidskaart, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat verzoekers integratie op zich, in de geschetste omstandigheden, niet volstaat.

2.10. Nu, zoals reeds aangegeven uit de brief van 16 mei 2011 op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat het bewijs van een duurzame lokale verankering op zich zou volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf, kan verzoekers uitgangspunt dat de verwerende partij zou terugkomen op een eerder gemaakte beoordeling en daarmee het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden en de materiële motiveringsplicht, niet worden bijgetreden.

2.11. De documenten die verzoeker nog nastuurde en die betrekking hebben op het willig beroep dat hij indiende bij de verwerende partij doen aan het hiervoor gestelde geen afbreuk.

2.12. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS